

בעוה"ש"ת

קונטרס

א גוטע וואך

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינגוברענגען
אין אינז די היינע און קלארע אמונה אין באשעפער, ווי
אויך עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם קעבן
בשלום.

פארגעקערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת ויצא, מוצאי שבת, מלנה מלכה

עם סעודת שבע פרכות תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קטובים, און מאמרים
פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - נח אריק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

א גוֹטע ןוואך

.א

עס ןווערט גע'פּפּסק'נט אין שולחן ערוך (אורח חיים סימן ש): לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת, כּדי ללות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לפזיזת, א מענטש זאל שטענדיג אנגרייטן א סעודה מוצאי שבת, כּדי צו באגלייטן דעם שבת, אפילו ער קען נישט עסן מער ווי א כּזיזת. עס איז באוואוסט ןואס דער הייליגער רבי האט געזאגט: איר מעגט קנייטשן מיין ספר ווי אזוי איר ווילט, אבער פון א סעיף קטן אין שולחן

ערוך זאלט איר נישט אפטרעטן. און דער הייליגער רבי האט זייער מקפיד געווען מען זאל לערנען יעדן טאג שולחן ערוך, און זיך פירן על פי שולחן ערוך (שיחות הר"ן סימן כט). דער הייליגער רבי האט אנגעכאפט א סעיה קטן, כל שכן א גאנצע סימן, איז דאך זיכער אז מען דארף דאס מקיים זיין און עסן יעדע וואך מלוה מלפה.

עס איז באוואוסט די רמז פון צדיקים אויפן פסוק (בראשית כח, יב): **והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה**; אז דאס גייט ארויף אויף מלוה מלפה, און דאס ווארט סל"ם איז ראשי תיבות: **ס'עודת ל'וית מ'לפה**, וואס איז זייער א גרויסע זאך, אבער מענטשן האלטן דאס גרינג. אויך איז ראשי תיבות די נאמען פון סמאל: **ס'עודת מ'לוה מ'לפה אין ל'עשות**. און מען זעהט טאקע אז דער סמ"ך מ"ם פארלייגט זיך זייער שטארק אויף דעם, און ער וועט אלעס צולאזן, נאר מען זאל נישט מאכן קיין סעודת מלוה מלפה.

וואס איז אייגנטליך אזוי גרויס די סעודה פון מלוה מלכה? נאר דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב): שבת איז די גרעסטע שמחה; ווייל שבת איז שוין נישט דא קיין שום ארבעט, און מען קען גארנישט טוהן, נאר מען דארף ריהען, און זיך פרייען א גאנץ שבת, און דאנקען און לויבן דעם בורא פל עולמים, און אים געבן א תודה והודאה אז ברוך השם מיר זענען אידן און מיר היטן דעם שבת. חו"ל זאגן (שבת קיח ע"א): פל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, ווער עס איז פרייליך און מאכט אן עונג שבת, איז זוכה ארויסצוגיין פון אלע ענגשאפטן, און שפירן עצם אלקות. אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נז): דאס עסן פון שבת איז איין שטיק הייליגקייט, איין שטיק באשעפער. דער מדרש תנחומא זאגט (בראשית סימן ג): כבוד שבת עדיף מאלה תעניות, אז מען איז מכבד דעם שבת און מען האט הנאה אינעם שבת, איז אזוי ווי מען וואלט געפאסט

טויזנט תעניתים. און די דריי סעודות איז קעגן אברהם יצחק ויעקב (זהר הקדוש תרו פח ע"ב), און די שמחה דארף מען מיטנעמען אויף א גאנצע וואך, אבער ווי נאר מען גייט ארויס פונעם שבת און מען מאכט הבדלה, ווערט מען שוין פארנומען צו לויפן עוסק זיין מיט וואקעדיגע זאכן, פאלט מען שוין אריין אין א צופראכנקייט און מען האט שוין דאגות צו ערלעדיגן און סעטלען אלע זאכן, ווי פרנסה וכו', דערפאר פדי ממשיך צו זיין די שמחה פון שבת, אז א גאנצע וואך זאל מען אויף זיין אזוי פריילעך ווי שבת און מיטנעמען די שמחה פון שבת אויף א גאנצע וואך, מאכט מען א סעודת מלוה מלפה וואס מיט דעם בינדט מען צו דעם שבת צו א גאנצע וואך.

ב.

וועגן דעם איז אויף די סעודה פון מלוה מלפה קעגן דוד המלך (פרי עץ חיים שער השבת, סוף פרק כד), פדי מיר זאלן זיך אפלערנען פון דוד המלך ווי אזוי זיך צו

מחזק זיין נאכדעם וואס דער הייליגער שבת גייט ארויס, ווייל דוד המלך איז געווען א סימבאל פון ליידן און מיטמאכן רחמנא לצלן (מדרש תהלים צ, טו). און פון ווען ער איז געבוירן געווארן, האבן אים די ברודערס פארטריבן מיט די טענה (תהלים סט, ט; ילקוט המפירי תהלים קיח, כח): דו ביזט נישט אונזער ברודער! [שטעלט אייך פאר די צער דערפון], און אזוי איז אים דורכגעגאנגען זיין גאנצער יוגנט, אבער דוד המלך האט זיך נישט דערשראקן, ער איז געגאנגען אין וואלד און געזינגען שירות ותשבחות צום בורא פל עולמים, בשעת ער האט געפאשעט די שאף פון זיין טאטן ישי (זוהר חדש שיר השירים, סז ע"ב), און דעמאלטס האט ער שוין אנגעהויבן צו מאכן דעם ספר תהילים, וואס יעדע פסוק עקסטער פון יעדן קאפיטל, איז געווען ביי אים א עקסטערע געזאנג פארן אייבערשטן וואס פון דעם האט ער געמאכט במשך זיין גאנצן לעבן דעם ספר תהלים, ווייל פון אלע זיינע צרות האט

ער געמאכט א געזאנג און א געבעט פארן באשעפער
(לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ק; שיחות ה"ן סימן סח).

איינמאל הערט ער אז עס רעש'ט זיך (שמואל-א
קאפיטל יז), און ער זעהט אז עפעס ערנסט קומט פאר,
אלע אידן שטייען אין קיפקעס און רעדן, האט ער
פרובירט געוואר צו ווערן וואס עס גייט פאר, האט
מען אים דערציילט: עס איז דא דא איינער גליח א
פלשתי, וואס זאגט: אויב ביז פערציג טעג וועט נישט
קומען איינער מלחמה האלטן קעגן אים, וועט ער חס
ושלום פארטיליגן די אידן. און ער קומט יעדן
אינדערפרי און ביינאכט זיך רייצן מיט די אידן און זיי
ווארענען אויף דעם וכו' [רש"י זאגט (שם טז): ער איז
דווקא געקומען צופרי און ביינאכט פדי צו שטערן די
אידן אז זיי זאלן נישט זאגן קיין קריאת שמע, דוד
המלך אלץ יונגער בחור אינטערעסירט זיך נאכאמאל
ביי דעם און יענעם, צו הערן וואס עס קומט פאר, ביז
דערווייל האבן אים זיינע ברודערס פארגעהאלטן:

אויף וועמענס אַחַריות האַסטו איבערגעלאָזט די
 שאַף? גיי דיר שְׁנַעַל צוריק צו די שאַף, פֿאַר אַיינער
 וועט נאָך די שאַף אויף צונעמען. זאַגט דוד המלך: ווי
 אזוי קען איך צוריק גיין צו די שאַף, בְּשַׁעַת אִידֵן רַעֲדָן
 מיט אַזאַ פֿחד און שְׁרַעַק פֿון דַּעַם גְּלִית? ! און עַר האַט
 זיך ווייטער נאַכגעפֿרעגט ווי עַס האַלט די מַצָּב, האַט
 עַר געהערט אַז שאַול המלך האַט צוגעזאַגט, אַז ווער
 עַס וועט כאַפֿן דַּעַם פֿלשתי גְּלִית, וועט עַר אים געבן
 זיין טאַכטער פֿאַר אַ ווייב. רופֿט זיך דוד המלך אָן און
 זאַגט: איך האַב נישט קיין מוֹרָא ! פֿירט מיר צו שאַול
 המלך, האַט מֶעַן אים געברענגט צו שאַול המלך, און
 דוד הייבט אים אָן צו זאַגן: קיינער דאַרף נישט מוֹרָא
 האַבן און זיין דערשראַקן פֿון דַּעַם גְּלִית, איך וועל מיך
 אַיינשטעלן און אים עַרלעדיגן. האַט אים שאַול המלך
 געזאַגט: דו ביזט דאַך אַ יונגער פֿחור, און עַר איז אַ
 גרויסער ריז, און אַ געלערנטער אין מלחמה, [חז"ל
 זאַגן (ילקוט שמעוני שמואל-ב, רמז קסה): עַר איז געווען אַ

משונה קרן, ער האט געהאט אויף די הענט און אויף די פיס זעקס פינגערס.]

זאגט דוד המלך: דאך האב איך נישט קיין מורא פון אים, איך האב שוין געהאט א מעשה מיט א לייב און מיט א בער וואס זיי האבן געוואלט אנוועק שלעפן א שעפעלע פון מיין סטאדע, און איך האב זיי צוריסן און געהרג'עט, האב איך פון אים אויך נישט מורא, האט אים שאול המלך אנגעטוהן מיט געפאנצערטע קליידער, אבער דוד רופט זיך אן: עס איז מיר נישט באקוועם די קליידער, איך קען אן דעם אויך. אלע אידן ציטערן: א בחור איז געקומען, און ער זאגט אז ער האט נישט מורא פון דעם גלית, וואס גייט דא זיין?!

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד): גלית איז געווען דער 'מצח הנחש', ער האט געוואלט ווייזן אז יעדע זאך איז טבע, מקרה, מזל; דאס הייסט, אז א מענטש זאל טראכטן: דאס איז מיין טבע, מיין

א גוטע וואך

יא

מזל, פֿערצופאל איז אזוי געשעהן. דערפאר איז ער געקומען אויסרייסן מען זאל נישט זאגן קריאת שמע, שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, וואס מיט דעם איז מען מגלה אז עס איז נאר דא איין איינציגער באשעפער אויף די גאנצע וועלט, און אלעס ווערט געפירט נאר דורךן אייבערשטן אליין, און עס איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן, וועגן דעם האט ער דאס געוואלט צושטערן, זיי זאלן נישט זאגן קריאת שמע. אבער דוד המלך וואס ער איז אלע יארן אפגעזיצן אין פעלד, און געזינגען צום באשעפער שירות ותשבחות, ער ווייסט אז יעדע זאך איז דער בורא כל עולמים סיי גוטס סיי שלעכטס, אלעס איז פון באשעפער דערפאר האט ער גארנישט מורא געהאט.

גאנץ כלל ישראל שטייט פון איין זייט און מען קוקט זיך צו, דוד המלך נעמט א טעשקעלע און ער לייגט אריין דארט פינעף שטיינדעלעך מיט א שיסער

[סלינג שאט], און ער נעמט זיין שטעקן און פאנגט אן ארויפצוגיין אויפן בארג קעגן גלית, גלית הייבט אן אראפ צוקומען אנגעפאנצערט מיט אלע קליידער, מיט זיין שווערד וכו', און ער זעהט ווי דוד קומט מיט זיין שטעקן, האט ער זיך זייער אויפגערעגט, און רופט זיך אן: איך בין עפעס א הונט, אז דו קומסט מיר אנטקעגן מיט א טאשקע און שטעקענעס?! זאגט אים דוד: אונדאי ביזטו נישט מער ווי א הונט! און איך האב נישט מורא פון דיר! הייבט ער אן אראפ צו גיין און ער קומט שוין צו נאנט, נעמט דוד המלך ארויס איין שטיינדעלע פון דעם טעשקעלע, און לייגט דאס אריין אין דעם סלינג שאט און שיסט דאס אים אין שטערן אריין, גלית פאלט אראפ אויפן פנים, גייט דוד המלך גלייך צו און נעמט ארויס גלית'נס שווערד, און שניידט אים אפ זיין קאפ, און טראגט זיין קאפ אויפן שפיז און ווייזט פאר יעדן די מפלה, אזוי זענען אלע

פֿלשֶׁתִּים אַנטֿלאָפֿן, און אָפֿגֶעלאָזט די אַידן, פֿן יאַבֿדוּ
פֿל אויבֿיך ה'.

דוד המלך האט מיט דעם געוויזן א וועג אז ווען
מען איז שטארק אין אַמונָה דאַרף מען נישט מורא
האַבן פֿאַר גאַרנישט, וואס דאס איז געווען זיין
גאַנצער פֿח: ער איז געגאַנגען מיט אַמונָה, אזוי ווי עס
שטייט אין זוהר הקדוש (עקב דף רעב ע"א): די פינעף
שטיינער איז געווען קעגן דעם פֿסוק (דברים ו, ד): שִׁמַע
יִשְׂרָאֵל הוֹי"ה אֱלֹהֵינוּ הוֹי"ה אֶחָד, וואס מען זאגט ביי
קריאת שִׁמַע. איין שטיין קעגן: שִׁמַע יִשְׂרָאֵל: און די
אַנדערע פיר שטיינער קעגן: הוֹי"ה, אֱלֹהֵינוּ, הוֹי"ה,
אֶחָד. דאס זענען געווען די פינעף שטיינער וואס ער
האט געהאט אין זיין זעקל. די מקובלים זאגן אז מיט
דעם שטיין וואס איז געווען קעגן 'אֶחָד' האט אים דוד
המלך געגעבן א זעץ אין קאפ, אבער איינער זאגט:
מיט דעם שטיין וואס איז געווען קעגן 'שִׁמַע יִשְׂרָאֵל' -
הערט אויס אלע אידן, האט ער אראפ געהאקט גלית;

ווייל אז מען נעמט זיך צוזאם באַחֲדוּת, מען הערט צוזאַמען און מען רעדט צוזאַמען, האט דאס דעם גרעסטן כח.

נאכדעם וואס דוד המלך האט באַזיגט גלית, האט ער דאך געדאַרפֿט באַקומען די טאַכטער פון שאול המלך אזוי ווי ער האט צוגעזאַגט און געשוואוירן: ווער עס וועט אַפֿשניידן דעם קאפּ פון גלית וועט ער אים געבן זיין טאַכטער פֿאַר אַ ווייב. [כאַטשיג דוד המלך האט דאס נישט געטווען פֿאַר אַ שידוך, נאַר פֿדי צו ווייזן אז מען דאַרף נישט מורא האבן פון קיינעם נאַר פון באַשעפֿער,] ביז דער ווייל זאַגט אים שאול המלך: אז דו וועסט מיר ברענגען נאך הונדערט ערלות פון פֿלשתיים, וועסטו באַקומען מיין טאַכטער. האט ער געברענגט צוויי הונדערט ערלות, ענדליך האט ער חתונה געהאט מיט מיכל די טאַכטער פון שאול המלך, וואס זי איז געווען זייער זייער גרויס, אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין צו ע"א): זי האט געלייגט

תפילין. און עס זענען ארויסגעגאנגען טויזנטער טויזנטער מיידלעך און געזינגען און געטאנצן (שם יח, ז): הִפּה שְׁאוּל בְּאֶלְפֵיו - שְׁאוּל הָאֵט גְּע'הֶרְג'עט טויזנטער, וְדוּד בְּרַכּוֹתָיו - און דוּד צֶענְדִלִיגער טויזנטער. וועגן דעם איז אריין אין שְׁאוּל הַמֶּלֶךְ א מורא דיגע קנאה, אז דאס האט אים נאכדעם געברענגט צו אזא שנאה אז ער האט צוגערעדט מיכל זאל זיך אפלאזן פון אים, און ער האט צוזאמגענומען א גאנצע ארמיי צו כאפן דוד פֿרי אים צו הרג'ענען, און דוד האט געדארפט לויפן פון איין פלאץ צום אנדערן.

אבער דוד המלך איז שטענדיג אנטלאפן צום באשעפער, אזוי ווי מיר זאגן אין תהלים (קאפיטל נט): בְּשִׁלַח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ, דִּי סְאֵל־דָּאטן הָאבן ענדליך געכאפט די הויז וואו דוד המלך האט זיך געפונען, הָאבן זיי באלאגערט דאס הויז און פארמאכט די טויערן אז ער זאל נישט קענען אנטלויפן

פון דארט, דאך האט זיך דוד המלך נישט דערשראקן
און זאגט פאר מיכל: איך וועל פון דא ארויסגיין,
אבער זיי וועלן זיך אנוודאי דא אריין ברעכן, זאלסטו
מאכן א דאמי און דאס אריינלייגן אין מיין בעט און
דאס צודעקן. דוד המלך נעמט זיין פידעלע און מאכט
אויף זיין מויל און זינגט צום באשעפער, און נעמט זיך
שרייען צום באשעפער (תהלים שם): הצילני מאיבי
אלקי ממתקוממי תשגבני, הצילני מפעלי און ומאנשי
דמים הושיעני, פי הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא
פשעי ולא חטאתי ה'; רבנו של עולם! וואס ווילן זיי
פון מיר, איך האב דאך גארנישט געזינדיגט?!
ראטעווע מיך רבנו של עולם, פון אלע מיינע פיינט
וואס לאקערן נאך מיר וכו'. אזוי ווי זיי הערן אים
זינגען האבן זיי שוין געזוכט דעם טיר אריינצוגיין,
איינער האט געזאגט אז דער טיר איז דער זייט, אן
אנדערער שרייט אז דארט איז דער טיר, ביז דערווייל
האט ער זיך אראפגעלאזט מיט א שטריק, און

געמאכט א 'ויברח', און ער איז מער נישט דארט געווען, זיי האבן זיך ענדליך אריין געבראכן און אים גענומען זוכן, ביז מיכל ווייזט זיי: דארטן איז זיין בעט, האבן זיי אים גענומען גאנצערהייט און אזוי געברענגט צו שאול כדי שאול זאל אים הרגענען, ווי נאר מען דעקט אים אויף, זעהען זיי אז דאס איז נישט מער ווי א דאמי (ע"ז כל זה בשמואל-א, קאפיטל יז-ט). און ווי אזוי האט דאס דוד המלך געקענט באווייזן? נאר דורך דער כח פון תפלה, דערפאר האט ער זיך נישט פארלוירן אין די שווערסטע ביטערסטע צייטן.

דאס האט דוד המלך אונז געלערנט: די איינציגסטע עצה איז נאר תפלה; אז מען איז מתפלל צום בורא כל עולמים וועט מען זעהן א ישועה, און נאר אזוי קען מען זיך דערהאלטן. און אזוי זעהט מען ווייטער ווי אזוי ער איז אנגעגאנגען אפילו מען האט אים גערודפ'ט פון אלע זייטן, אז אפילו זיין ווייב מיכל האט נאכדעם חזק געמאכט פון אים, און אזוי

אויף האט ער געליטן פון די קינדער, און א גאנץ לעבן האט מען נאר געמאכט ליצנות פון אים, אזוי ווי די גמרא זאגט (ירושלמי שקלים סוף פרק ב): אין לך דור שאין בו ליצנים כדורו של דוד; ווייל פון דוד המלך האט מען געמאכט ליצי ליצנות, און עס איז נישט געווען נאך איינער אין דער וועלט וואס זאל אזויפיל ליידן אזוי ווי דוד המלך.

וועגן דעם ווערט די סעודת מלוה מלכה אנגערויפן: סעודת דוד מלכא משיחא, ווייל דוד המלך האט געוויזן א וועג, אז אפילו ווען מען גייט ארויס פון שבת, און מען גייט אריין אין די זעקס טעג פון די וואך, קען מען אויף ממשיך זיין די שמחה פון שבת אויף א גאנצע וואך און זיין פריילעך. דער זוהר הקדוש זאגט (משפטים קז ע"א): דוד המלך איז געווען בדחא דמלכא, ער האט געמאכט פריילעך אין אלע עולמות. דערפאר קען ער ווייזן א וועג מען זאל וויסן אז אפילו ווען עס קומט די זעקס טעג פון די וואך, און

מען וועט דארפן ארבעטן און זיך דרייען אין די וועלט וואו עס איז פארהאנען גנבים רמאים צבועים, פאפערס פעלטשערס און ליגענערס, דאך זאל מען האלטן דעם קאפ זיך נישט צו פארלירן און בלייבן א איד, און זיך מחזק זיין מיט די אמונה און וויסן אז מיר האבן דעם באשעפער, ממילא דארף מען זיך נישט פארלירן.

וועגן דעם האט דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו מתקן געווען אז ערב שבת ביי מנחה זאל מען זאגן די מזמור: הודו לה' פי טוב (תהלים קז), וואס חז"ל (ברכות נד ע"ב), לערנען ארויס פון דעם מזמור די פיר וואס דארפן דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן: איינער וואס איז דורך דעם ים, איינער וואס איז דורך דעם מדבר, א קראנקער וואס איז אויסגעהיילט געווארן, און איינער וואס איז באפרייט געווארן פון תפיסה. און דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה איז מסביר (לקוטי הלכות הודאה הלכה ו, אות ט): אז די אלע פיר

זאכן גייט דורך אויף יעדן איד במשך די זעקס טעג פון
 די וואך, אמאל אפילו פשוט בגשמיות, אבער בעיקר
 ברוחניות, דאס הייסט, א מענטש גייט דורך במשך די
 וואך אזאלעכע שווערעקייטן און נסיונות און
 מיטמאכענישן אז ער איז קראנק בפרט מיט חולי
 הנפש רחמנא לצלן, וואס זיין נשמה איז נעבעך
 אינגאנצן קראנק געווארן פון זיינע ביטערע
 דורכפעלער בפרט אין פגם הברית וכו', אזוי אויף
 שפירט ער אז ער האלט זיך שוין כמעט ביים
 דערטרענקען אין די ים פון צרות, און ער שפירט ווי
 ער בלאנדזשעט אין א וויסטן מדבר און ווייסט נישט
 צו וועמען זיך צו ווענדן, און וואו מען טרעפט דעם
 וועג ארויס, און ווידער שפירט ער זיך איינגעשפארט
 אין א מורא'דיגע תפיסה פון זיינע תאוות און מדות
 רעות דער אייבערשטער זאל אפהיטן, דערפאר
 נאכדעם וואס ער איז דורך די זעקס טעג דא אויף די
 וועלט, און עס קומט יעצט צו גיין דער הייליגער שבת,

און ער גייט אין מקוה, און ער ווארפט אראפ פון זיך די וואכעדיגע קליידער און ער טוט זיך אן די שבת'דיגע קליידער, און ער גייט אריין אין שבת, קען ער טאקע דאנקען דעם בורא פל עולם אז כאטשיג עס איז אים דורכגעגאנגען א שווערע ביטערע וואך, איז ער ברוך השם אנגעקומען צום שבת אלס א איד וואס גלייבט אינעם אייבערשטן און ער האט זיך דערהאלטן און זיך נישט מייאש געווען, דאס איז דער גרעסטער חידוש, און ער דארף אויף דעם אפגעבן א שבח והודאה פארן אייבערשטן, וועגן דעם האט מען איינגעפירט צו זאגן דעם מזמור פון הודו ערב שבת.

ג.

דער אייבערשטער האט געהאלפן מען איז זיך צוזאם געקומען אויף א שבע ברכות, וואס אין די וואכעדיגע סדרה (פרשת ויצא) רעדט טאקע די תורה ווי אזוי יעקב אבינו האט געזוכט און זיך געמוטשעט פאר זיין שידוך.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה סח, ג): רבי אבהו פתח
 - ר' אבהו האט געדרש'נט אויפן פסוק (משלי יט, יד):
 בית והון נחלת אבות, ומה' אשה משפלת, א הויז און
 געלט קען מען ירש'ענען פון די עלטערן, אבער א
 שידוך איז נאר פון באשעפער, לייגט דער מדרש צו:
 מצינו בתורה בנביאים ובכתובים שאין זוגו של אדם
 אלא מהקדוש ברוך הוא, סיי פון תורה סיי פון נביאים
 און סיי פון כתובים געפונען מיר אז א שידוך קומט
 נאר פון באשעפער, אין די תורה שטייט (בראשית כד, ג):
 מהוי"ה יצא הדבר, אין נביאים שטייט (שופטים יד, ד):
 ואביו ואמו לא ידעו פי מהוי"ה היא, און ביי כתובים
 שטייט (משלי יט, יד): ומהוי"ה אשה משפלת. זאגט
 דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב): אז אין
 די אלע דריי פסוקים ווערט דערמאנט דווקא דער שם
 הוי"ה; וואס ווייזט אויף הנה הנה ויהיה, דער
 אייבערשטער איז יעצט, ער איז געווען און ער וועט
 זיין, עס קען נישט געטוישט ווערן. די זעלבע זאך ביי

יעדע שידוך דארף מען וויסן אז דאס איז דאס, און
 מען קען דאס נישט משנה זיין, אזוי ווי דער הייליגער
 רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רסה): אויבן אין
 הימל זענען די מאן און די ווייב געווען איין נשמה,
 נאר ווען זיי זענען אראפגעקומען אויף דער וועלט,
 איז דער חתן אראפגעקומען ביי איין פאר עלטערן,
 און די כלה ביי א אנדערע פאר עלטערן, אבער ביז זיי
 טרעפן זיך נעמט צייט, ווייל עס איז דא אסאך
 קטרוגים, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ב ע"א): קשה לזווגן
 בקריעת ים סוף, וועגן דעם טוט זיך אפ
 איבערקערענישן ביז עס ווערט א שידוך, אבער צום
 סוף מוז דאס ווערן.

דער הייליגער מוהר"ל מפראג זכותו יגן עלינו איז
 מסביר (חדושי אגדות, סוטה ב ע"א): דאס וואס חז"ל
 גלייכן צו א זיווג צו קריעת ים סוף, ווייל פונקט אזוי
 ווי מען זעהט אז דער ים איז קודם געווען איינס,
 נאכדעם האט דאס משה רבינו געשפאלטן און עס איז

געווארן צוטיילט, וואס דאס איז א מורא'דיגע וואונדערליכע זאך אז פון איין זאך זאל ווערן צוויי, און נאכדעם זאל דאס צוריק ווערן איינס, די זעלבע נס און פלא איז דא ביי יעדע שידוך - וואס איז אויך קודם געווען איין נשמה אויבן אין הימל, און נאכדעם זענען זיי צושפרייט געווארן - אז דאס זאל זיך יעצט קענען צוריק צוזאם קומען.

דאס זאגט מען ביי די שבע ברכות: שמח תשמח רעים האהובים פשמחך יצירך בגן עדן מקדם; מען בעט דעם אייבערשטן אז די חתן און די פלה, וואס ווערן אנגערופן: 'רעים האהובים', זאלן זיין אזוי פריילעך, און לעבן מיט א זא שמחה און ליבשאפט, אזוי ווי זיי זענען געווען אין הימל, וואס דארטן זענען זיי געווען איין נשמה, זאלן זיי יעצט ווייטער זיין איין נשמה, און זיין מורא'דיג פריילעך.

דער הייליגער רבי שלמה'קע זעווילער זכותו יגן עלינו האט געטייטשט דאס וואס מען זאגט ביי א

תנאים: העומד מצד החתן, העומד מצד הפלה, וואס איז דער לשון 'העומד' - דער וואס שטייט אין די זייט? נאר ווען מען ליינט דעם תנאים זאגט מען פאר ביידע מחותנים - עלטערן: העומד מן הצד, דו האסט גארנישט וואס צו טוען, דארפסט נאר שטיין אין דער זייט, ווייל אלעס איז פון הימל.

ד.

נאך זאגט דער מדרש (שם, ד): אויפן פסוק (תהלים סח, ז): אלקים מושב יחידים ביתה מוציא אסירים בפשרות, אז בחור און א מיידל זענען אין א תפיסה ביז זיי טרעפן זייער זיווג, ענדליך ווען עס קומט די צייט און זיי האבן חתונה, ווערט מקוים ביי זיי: מוציא אסירים בפשרות, אז זיי זענען ארויסגעגאנגען פון תפיסה, וואס דאס איז דער גרעסטער שמחה, זאגט דער מדרש אז דאס ווארט בפשרות איז צוויי ווערטער: בכי-ווינען, ושירות-זינגען, ווער עס וויל וויינט, ווער עס וויל דאנקט און לויבט דעם

אײַבער־שטן; דאָס הײסֶט, אײנער איז פֿרײלעך און ליסטיג אז ער האט ברוך השם געטראפן זיין זיווג, ןױאָס דאָס איז די גרעסטע שמחה, אזוי ווי חז"ל זאָגן (תענית כו ע"ב): דאָס איז ממש אזוי ווי בננין בית המקדש, אויף זאָגן חז"ל (ירושלמי בכורים פרק ג, הלכה ג): ןױען מען האט חתונה איז מען מוחל אלע עבירות. און ער ןױעט יעצט קענען לעבן אין גן עדן אזוי ווי אדם וחוה פארן חטא, און אנדערע באוויינען זייער לעבן, אז דאָס איז נישט קיין גוטע שידוך, מען איז אריין געפאלן וכו'; דאָס איז די 'בחינה' ןױאָס מען געט פאר דעם מענטש: האט ער שכל מאכט ער פון דעם לעבן א גן-עדן, האט ער נישט קיין שכל לעבט ער נעבעך אין גיהנום, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כב): דער גיהנום און דער גן-עדן איז דאָ אויף דער ןױעלט; אָבער דאָס ןױענדט זיך ווי אזוי דער מענטש פירט זיך אויף.

דער הייליגער ראפשיצער רב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א שאד א שאד אז מען האט איבערגעגעבן דעם געלעגנהייט פון אזא גרויסן טאג פאר קינדער; ווייל אונטער די חופה קען מען בעטן דעם בורא פל עולםים אויף יעדן פֿרט און פֿרט. דעם הייליגן רבינ'ס טאכטער אָדל זכותה תגן עלינו, איז אמאל געקומען צו איר טאטן און זייער געוויינט: איך האב א דינסט וואס דערקוטשעט מיר, און זי טוט נישט איר אַרבעט, איך האב געפערליכע צרות פון איר, איך וויל איר פארשיקן און זי וויל נישט גיין, איך קען דאס שוין נישט איבערטראגן! האט איר דער הייליגער רבי געזאגט: פארנוואס האסטו נישט געבעטן אויף דעם אונטער די חופה?! זעהט מען פון דעם אז דער הייליגער רבי האט געהאלטן אז אפילו אויף אזא קלייניקייט, דארף מען אויך בעטן אונטער די חופה, ווייל דעמאלטס איז א מורא דיגע צייט וואס מען קען אַלעס אויסבעטן.

און מען זעהט טאקע די קדושה וטהרה פון א חתן
 ופלה אין די טאג פון זייער חופה, מען האלט אין איין
 בעטן און מען זאגט אסאך תהלים און ווער עס קען
 זאגט אויס גאנץ תהלים, און מען טוט תשובה אויף
 אלע נארישקייטן וואס מען האט געטוהן אלץ בחור
 און אלץ מיידל, און אזוי גייט מען צו צו די חתונה
 מיט א מורא'דיגע שמחה, ממש אזוי ווי שבת, וואס
 איז געגליכן צו די יחוד פון חתן און פלה, אזוי ווי מיר
 זאגן ביי די זמר פרייטיג צונאכטס: לכה דודי לקראת
 פלה, פני שבת נקבלה.

נאכדעם הייבט זיך אן די זיבן טעג שבע ברכות,
 וואס יעדע נאכט מאכט אן אנדערער קרוב א שבע
 ברכות, און יעדער קוקט און באטראכט, און מען
 דארף זיך אראפלאזן צו יעדע פעטער און מומע,
 שוואגער און שוועגערין, קאזינס וכיו', בשעת דער חתן
 האט שוין גענוארט אזויפיל יארן ער זאל קענען האבן
 א ריינע מח און מחשבה, אזוי אויף די פלה, און דא

דארף ער זיין פארנומען מיט דעם וכו', נאר מען וויל דערמיט לערנען די חתן און פלה: אזוי גייט דאס לעבן; ווייל די זיבן טעג פון די שבע ברכות איז מרמז אויף די זיבעציג יאר וואס א מענטש לעבט, וואס דאס הייבט זיך אן פון די צוואנציג יאר, ווייל בית דין של מעלה משפט נישט ביז די צוואנציג, און ווען מען האט חתונה ווערט מען ניי געבוירן, דערפאר וויל מען מרמז זיין פאר חתן פלה: ענק האבן זיך ביידע גוט צוגעגרייט צו די חתונה, אבער יעצט דארף מען וויסן אז דער לעבן גייט נישט אזוי ווי מען וויל, יעדען טאג וועסטו דארפן גיין צו אן אנדערע משפחה, און זיך מוזן אראפלאזן וכו', און יעדער וועט זאגן א מיינונג, צו ווייזן אז אזוי גייט דאס לעבן: אראפ און ארויף, ארויף און אראפ.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): דער עיקר שלימות פון א צדיק איז אז ווען ער איז אויבן זאל ער אויף זיין אונטן, ווען ער איז אונטן זאל

ער אויף זיין אויבן; חז"ל זאגן (חגיגה יב ע"א): די ווארט
 שמים-הימל איז צוזאמגעשטעלט פון צוויי ווערטער:
 אש-פייער און מים-וואסער, וואס איז צוויי
 פארקערטע זאכן וואס פארטראגן זיך נישט, מיט
 פייער קען מען אויסקאכן וואסער ביז עס בלייבט
 נישט גארנישט, און מיט וואסער קען מען אויסלעשן
 א פייער, און ווען די צוויי קעגן זייטיגע זאכן קומען
 זיך צוזאמען ווערט דאס אנגערופן: שמים, און דאס
 הייסט א הימל מענטש, ווייל די גרעסטע חכמה פון א
 איד איז אז ער פארלירט זיך נישט, ער קען זיך
 שטענדיג דערהאלטן אין אלע מצבים; סיי ווען עס איז
 ביי אים 'שבת', דאס הייסט עס גייט אים גוט, ער איז
 דערהויבן, און אפילו א גאנצע וואך איז ער אויך
 ממשיך די הייליגקייט פון שבת, ער גייט דאווענען אין
 בית המדרש שחרית מנחה מעריב מיט מנין, אפילו עס
 קומט אים אן שווער ער איז זייער פארנומען וכו'. מען
 זעהט טאקע 'מי פעמך ישראל' כאטשיג אידן זענען

זייער פארפלאגט אויף פּרנסה, דאך קומען זיי מיט
 מסירות נפש דאווענען מיט מנין, [בפּרט מנחה אין די
 ווינטער טעג], וואס דאס איז ביים אייבערשטן זייער
 חשוב, אזוי אויף געט מען אכטונג אין די ביזנעס נישט
 צו גנב'נען גזל'נען ארום פאפען, כאטשיג מען האט די
 געלעגנהייט דאס צו טוהן, ווייל מען ווייסט אז דער
 באשעפער איז דא, בפּרט אז מען איז זוכה און מען
 געוואוינט זיך צו צו לערנען יעדן טאג אביסל חומש
 רש"י מיטן תּרגום, אפּאר פּרקים משניות, א דף גמרא,
 שלחן ערוך וכו', דאס הייסט א הימל מענטש, אז ווען
 מען איז אויבן איז מען אויף אונטען, און ווען מען איז
 אונטן איז מען אויף אויבן, וואויל איז אים וואויל איז
 זיין חלק.

און דאס איז זייער א וויכטיגע לימוד צו וויסן:
 ביים אייבערשטן איז זייער חשוב אז פון איין זייט איז
 מען רוחני און פון איין זייט איז מען גשמי. דאס
 הייסט, מען דארף זיך אראפלאזן צו א ווייב, וואס דאס

איז דער ערשטער מצוה אין די תורה, מען זאל חתונה האבן, און דער אייבערשטער זאגט (בראשית ב, יח): לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו; אליינס איז זייער נישט גוט, מען מוז האבן א ווייב. זאגן די חז"ל אויף דעם (יבמות סג ע"א): זכה - איז ער זוכה: עוזרתו - העלפט זי אים, לא זכה - איז ער נישט זוכה: כנגדו - איז זי קעגן אים. ווייל זי איז א ביין פון זיינע ביינער (בראשית ב, כג), דאס הייסט, פירט ער זיך ערליך ער לערנט און דאווענט, וועט זי זיך אויף פירן ערליך און זי וועט אים ארויס העלפן, אבער אויב חלילה וחס ער פירט זיך נישט אויף ערליך, ער רעדט וואס מען דארף נישט, פאנגט זיך אן אלע פראבלעמען.

דער תנא זאגט (אבות א, ה): כל המרבה שיחה עם האשה, גורם רעה לעצמו, ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גיהנום. דאס הייסט, אויב מען רעדט וואס מען דארף נישט, מען זאגט פאר די ווייב א שטעף ווארט וכו', איז מען זיך אליין גורם שלעכטס, ממילא האט

מען שוין נישט דעם קאפ צו לערנען, און נאכדעם
 האט מען נאך די גיהנום דא אויף די וועלט. דערפאר
 דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו רעדן אויף איר
 טאטע מאמע, נישט רעדן פון אירע חסרונות, און
 נישט זוכן קיין חסרונות, נאר שטענדיג משבח זיין און
 אויסרימען, אזוי ווי הלל האט געזאגט (כתובות יז ע"א):
 מען זאל זאגן: פלה נאה וחסידה, די שענסטע און די
 בעסטע פלה; דעמאלטס לעבט מען א חיים טובים.

ה.

על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו
 והיו לבשר אחד (בראשית ב, כד), וועגן דעם זאל א
 מענטש אפלאזן זיין טאטע מאמע און זיך צוקלעבן צו
 זיין ווייב וכו'. שטעלט זיך א קשיא ווי אזוי קען די
 תורה זאגן אזא זאך, עס איז דאך דא א מצות עשה
 (שמות כ, יב): כבד את אביך ואת אמך, זאלסט מכבד זיין
 זיין טאטע מאמע וואס די מצוה גייט אן אויפן גאנצן
 לעבן, נאך די חתונה אויף ? !

נאר די תורה הקדושה וויל לערנען זייער א
וויכטיגע זאך פאר א פארפאלק צו וויסן אין לעבן, אז
וויבאלד מאן און ווייב האבן חתונה געהאט, און עס
קען זיך מאכן אומפארשטענדליכקייטן וואס מען
דארף אויסגלייכן, זאל מען קיינמאל נישט אריינמישן
די עלטערן, נאר זיך אויסגלייכן צווישן זיך, אדער גיין
צו א גרויסן ערליכן איד א צדיק, וואס ער וועט
אויסלערנען ווי אזוי עס גייט דאס צוזאם לעבן וכו',
ווייל טאטע מאמע האבן זיך געמוטשעט ביז מען האט
געברענגט די קינדער אונטער די חופה, און זיי ווילן
נאר האבן נחת פון די קינדער, און הערן אז עס איז גוט
ברוך השם וכו', פון דעם זיהן אז ער האט געטראפן
אזא טייערע ווייב, און פון די טאכטער אז זי האט אזא
פיינע מאן וואס ער איז קובע עתים לתורה, און ער איז
זייער גוט צו איר, דאס מיינט דער פסוק צו זאגן, אז
מען זאל אפלאזן די עלטערן, נישט חלילה וחס מען
זאל אפלאזן טאטע מאמע און פארגעסן פון זיי, נאר

זיי נישט אריין מישן אין די צרות, אפילו עס מאכט זיך אמאל עפעס א אומפארשטענדעניש, נאר ענדערש גיין צום רבין.

דער הייליגער מהרש"א זכותו יגן עלינו האט אויסגעקריצט אויף זיין טיר דעם פסוק (איוב לא, לב):
 בחוץ לא ילין גר דלתי לארח אפתח, א גר זאל נישט נעכטיגן אינדרויסן, מיין טיר איז אפען פאר יעדעם איינעם, און די הונגעריגע זאל קומען דא עסן. [ביז די ערשטע וועלט מלחמה איז נאך די הויז געשטאנען, זעהט מען פון דעם אז אפילו דער הייליגער מהרש"א וואס איז געווען אזוי דבוק אין די הייליגע תורה, און ער איז געווען אינגאנצן אויסגעטוהן פון די וועלט, דאך האט ער זיך אראפגעלאזט אזוי ווייט אריינצונעמען יעדן גאסט, און זיך אפגעבן מיט אים, וואס דאס איז די שווערסטע זאך. אבער דאס וויל דער באשעפער: פון איין זייט טאקע זיין אויבן, לערנען מהרש"א און זיך מיגע זיין אין די תורה, אבער פון די

אַנדערע זייט זיך אַראַפּ לאַזן צו יעדעס איינעם, על אַחת פּמָה וּפּמָה דאַרף דאַס וויסן אַ חָתָן וואס האט חַתּוּנָה געהאַט, ער דאַרף טאַקע לערנען, אָבער צו זיין ווייב דאַרף ער זיך אויף אַראַפּלאַזן.

דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו איז קודם געווען אַ חבֿר מיטן הייליגן פּנִי יהוֹשֻׁעַ זכותו יגן עלינו, און זיי זענען געווען גרויסע מתנגדים אויפן דרוך פון בעל-שם-טובֿ הקדוש זכותו יגן עלינו, שפּעטער ווען ער איז מקורב געוואָרן צום הייליגן בעל-שם-טובֿ, האט אים איינער אַמאַל געפּרעגט: פּאַרןואס האט איר זיך אָנגעהויבן אַראַפּ צו לאַזן צו פּשוט'ע מענטשן, אַמאַל זענט איר געווען אַ למדן און אַ חבֿר מיטן פּנִי יהוֹשֻׁעַ, און יעצט לאַזט איר זיך אַראַפּ אַפּילו צו אַלע דאַרפּס לייט?! האט ער געשמייעלט און זיך אָנגערופּן: דער בורא פּל עולמים איז דאָ אַוודאי זייער גרויס עד אין סוף, און ער איז אין הימל מיט אַלע נשמות פון צדיקים, פון דעסטוועגן האט ער

זיך אראפ געלאזט זעקס טעג, און באשאפן א גאנצע
 בריאה מיט אלע גוים, און ער איז זיי מחיה און מהנה,
 אויב אזוי מעג איך זיך אויך אראפ לאזן.

שלמה המלך זאגט (משלי טו, יז): טוב ארחת ירך
 ואהבה שם, משור אבוס ושאנאה בו, עס איז בעסער צו
 עסן א טרוקן שטיקעל ברויט מיט אביסל גרינצייג,
 אבער עס איז דא דארט א מורא דיגע ליבשאפט, ווי
 איידער עסן די בעסטע פליישן מיט אלע מעדנים
 אבער עס איז דא דארט שנאה און מען הרגעט זיך
 ארום. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי
 מוהר"ן סימן תקכ"ח): ברויט מיט איגערקעס איז א גוט
 מאכל. דערפאר דארף מען זעהן אז אין שטוב זאל
 שטענדיג הערשן שלום און ליבשאפט, וואס דאס איז
 די גרעסטע הצלחה.

וועגן דעם דארף מען וויסן אז די גרעסטע חכמה
 אויף די וועלט איז זיך צו דערהאלטן, און דאס האט
 אונז דער הייליגער רבי געלערנט, און ער האט געזאגט

(קיצור לקויטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): העיקר שקורין
 דערהאלטן זיך, דער עיקר איז זיך צו דערהאלטן. און
 מיט וואס קען מען זיך אזוי דערהאלטן ווי מיט לימוד
 משניות, וואס דאס איז משנה דעם מענטש, אויף איז
 משנה די אותיות נשמה (באר היטב אורח חיים סימן א, סעיף
 קטן ו, בשם האר"י הקדוש), דער זחר הקדוש זאגט (תיקוני
 זחר יד ע"ב), אז משניות איז דער מלאך מט"ט (עיין לקויטי
 מוהר"ן חלק א, סימן עט), און דאס איז מקשר דעם עולם
 העליון צום עולם התחתון; און אז א מענטש לערנט
 אסאך משניות איז עס א סגולה אויף א זיווג, ווייל
 משניות איז מקשר די וועלט צו יענע וועלט. זאל דער
 אייבערשטער העלפן איר זאלט אלע זוכה זיין זיך צו
 האלטן א גאנץ לעבן ביי די משניות, וואס דורך דעם
 וועט מען זוכה זיין צו די גאולה שלימה (ויקרא רבה ז, ג),
 במהרה בימינו אמן.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.